

Tuomo Ruuttusen puhe etäherättäjäjuhlien lähtöseuroissa 11.6.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

”No, teidän on nyt lähdettävä — Herra siunatkoon sinua ja sinun perikuntaasi”, ja hän nosti tervehdykseksi kättään sairastuoteensa pohjalta. Se oli isäni viimeinen tervehdys, kun olimme poikani Jaakon kanssa Kainuusta häntä tapaamassa Meilahden sairaalassa, mihin hän oli joutunut sydänkohtauksen vuoksi Helsingin matkallaan. Tiedostimme eronhetken. Tuo siunauksen toivotus on kantanut minua vuosikymmenet näihin päiviin ja palautui mieleeni nyt, Kolminaisuuden päivän jälkeisellä ”Herran siunauksen” viikolla liittyen myös tämän kesän siirtyneisiin herättäjäjuhlisiin. Nimittäin tuon siunauksen toivotuksen jälkeen sanoin silloin isälle, että jo lapsuudessa — kotona — tuo siunaus usein veisattiin: ”Mua siipeis suojaan kätke”. Palasimme ovelta isän sängyn viereen otin häntä kädestä ja veisasimme yhdessä tuon virren. ”Suojassas suo, mun olla, jos kuinka kävisi.” Mitään sen jälkeen sanomatta, kyöneleitä pyyhkien, me erosimme. Isä kuoli muutaman päivän kuluttua.

Tämäniltaisten lähtöseurojen seuravieras, hyvä ystävä! Sinun ei tarvitse nyt lähteä kotoasi mihinkään, mutta: Herra siunatkoon sinua ja sinun perikuntaasi! Tämän kesän siirtyneiden Kauhavan juhlien ja tulevien etäjuhlien tunnuksien sanoin me saamme pyytää ”Siipeis suojaan” — ”Suojassas suo mun olla!” Monille meistä läheisen ja rakkaimman Iltavirren sanat rohkaisevat ja lohduttavat meitä nyt, kun emme pääse juhlille yhteen — tai olemme muutoin monien huolien, pelkojen, epävarmuuden ja turvattomuuden kourissa. Tuo virsi rukoilee ja siunaa kaikki ja kaikenlaiset päivät puolestamme, jopa nekin, jolloin itse emme ole avanneet kirjaa tai muistaneet koko virttä. Olen joskus sanonut, että veisaamattominakin Siionin virret ovat esirukoilijoitamme ja siunaavat meitä.

Minulle Herran siunaus on tärkein rukous, koska se sulkee suojaansa kaiken sen, mitä Jumala ihmiselle lahjoittaa. Yksinkertaisesti siinä on kaikki, mitä tarvitsemme.

Siunauksessa me olemme aina vain saajia, emme ottajia. Tuo israelilaisten korpivaelluksellaan saama Aaronin siunaus sisältää Jumalan lupauksen: ”Minä annan sille siunauksen”. Vaikka tuo siunaus ja lupaus kuuluvat ajallisesti kauas imperfektiin yli 3000 vuoden taa, ne ovat myös joka päivä preesenssiä. ”Minä annan sille siunauksen” tai Vapahtajamme sanojen kautta eronhetkellä: ”Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” Minusta tämä sanamuoto ”kaikki päivät” on vielä puhuttelevampi kuin se vanha käännös ”joka päivä”. Kaikenlaiset päivät!

Evankelista Luukas kertoo eron hetkestä opetuslasten kanssa Betaniassa vielä näin: ”Siellä hän kohotti kätensä ja siunasi heidät. Siunatessaan hän erkani heistä ja hänet otettiin ylös taivaaseen.” Pitkäaikaisessa työpaikassani Kainuun Opistolla on tuosta hetkestä kertova Toivo Gideon Tuhkasen alttarimaalaus. Vuosikymmeniä sitten Turun Opiston rehtori Mauno Mäntymaa puhui tuosta alttaritaulusta seuroissamme. Hän oli kiinnittänyt huomionsa maalauksen opetuslapsiin, miten tavallisen tavallisia ihmisiä he olivat. Oli naisia ja miehiä, oli kaljupäitä ja partasuita — oli lapsiakin. Monet näyttivät huolestuneilta ja pelokkailtakin. Mutta kaikkia heitä erotuksesta Kristus siinä siunaa. Mauno sijoitteli meitä seuravieraita noiden siunaavien käsien alle. Ja päätteeksi veisasimme: ”Suojassas suo mun olla”.

Siunaus ja sen toivottaminen on liittynyt erityisesti lähtemisiin, matkaan saattamisiin ja eronhetkiin.

Tänä kesänä meidän ei siis tarvitse — tai pitää kai sanoa, emme saa — lähteä mihinkään päästäksemme yhteen herättäjäjuhliille. Eron hetki tämäkin. Mutta yhteyttäkin näin saamme kokea ja yhdessä veisata digiloikkaamalla seuroihin ja muutaman viikon kuluttua etäherättäjäjuhliille pyytämään ”Suojassas suo mun olla, jos kuinka kävisi”.

Kuinka meidän käy, tätä me kyselemme. Olen useinkin puhunut siitä, että meidät pitää kaksi kertaa kantaa siunattavaksi. Kun lähdemme elämän mittaiselle taipaleelle — kasteessa — ja lähtöhetkessämme, kun taival on päättynyt ja meidät on kannettu alttarin eteen hautaan siunattavaksi. Kummallakaan kerralla emme itse voi tehdä yhtään mitään, siunauksessa on mukana Kristuksen risti. Kasvoihin ja rintaan avoimella kädellä — ja arkulla kasvojen kohdalle siitä maasta, josta sinä olet tullut ja miksi sinun pitää jälleen tulla. Mutta sama Kristus lupaa preesensissä olla kaikenlaiset päivät myös näiden välissä meidän kanssamme — käypä meille miten vain. Noista kaikenlaisista päivistämme veisasimme virren vanhojen sanojen mukaan: ”murheeni, ilon luonas hiljaiseks tyynnyttä”.

Jumalanpalvelus päättyy aina Herran siunaukseen ja lähettää meidät arjen keskelle rakastamaan ja palvelemaan. Siunaten Hän lähestyy meitä nytkin eron ja yhteyden hetkellä hiljaiseksi tyynnyttämään murheemme ja ilomme. Hän on luonamme koko kolmiyhteisellä olemuksellaan ja kaikilla lahjoillaan: Isänä, joka siunaa ja varjelee meitä, Kristuksena, jossa Hän kirkastaa kasvonsa meille ja on meille armollinen, ja Pyhänä Henkenä, jossa Hän kääntää kasvonsa meihin ja antaa meille rauhan.

Olen kuullut joskus seuraavan pikku tarinan. Liturgi nosti kätensä ylös siunausasentoon ja kehotti seurakuntaa: ”Ottakaa Herran siunaus!” Etupenkissä oli pikkupoika, joka oitis nosti omat kätensä samalla tavalla tuuletusasentoon ja kajautti: ”Anna tulla vaan!” Ehkäpä muistat emeritusarkkipiispa John Wikströmin aamuhartauden vuosien takaa. Hän kertoi, miten erään jumalanpalveluksen päätteeksi hän oli kuullut liturgin lukeneen Herran siunauksen ei passiivin imperatiivimuodossa, käskien tai pyytäen, vaan aktiivin preesensissä, nyt tapahtuvana.

Emmekö yhtyisi tuon pojan tuuletukseen ja sanoisi siis itseämme, perhekuuntaamme ja tulevia etäherättäjäjuhliamme ajatellen: ”Anna tulla vaan!”

Herra siunaa meitä ja varjelee meitä. Herra kirkastaa kasvonsa meille ja on meille armollinen. Herra kääntää kasvonsa meidän puoleemme ja antaa meille rauhan. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Aamen.